

Yves Desmet

“Als men mij uitdaagt, dan doe ik het!”

_tekst Marc Van Camp & Wilfried Vanden Bossche _foto Luc Hilderson_

Yves Desmet is een 'vrank' bakkes. Een lefgozer. Dagelijks sabelt hij in 'De Morgen' met een striemende pen heilige huisje, kapellekes, tempels en loges neer. Naar de verdoemenis schrijft hij hypocrisie en zwartgalligheid. Tot ergernis van de een en vreugde van de ander. Ondertussen ontbeent hij met sappige pen keukengeheimen en is hij niet weg te zappen van de TV-mozaïek. Yves Desmet is een vedette. En zoals we al lang weten: een vedettestatus prikkelt de zinnen en wakkert de ijdelheid aan. Niet dat Yves onmiddellijk de knapste van de bende is. Een Antonio Banderas is hij niet, maar ondergetekenden kennen aardig wat leuke dames die zich onverwijld in zijn armen zouden storten. Waarschijnlijk tot zijn grote vreugde. Want Yves Desmet is ijdel. IJdel zoals het een gerechte BV past: met body, met een mening waar vlees aan zit.

Wij nodigden Yves uit voor een babbel over zijn ijdelheid en over Mechelen. Afspraak: hartje Mechelen, waar Yves thuis is. Hij woont er graag. Niet laag tegen de grond, maar wel hoog boven de stad, in de nieuwe Lamotsite, vlak tegen de wolken. Zoals het een opiniegoeroe betaamt.

YVES DESMET: “Ik heb lang getwijfeld of ik in Mechelen, Antwerpen of Brussel zou gaan wonen. Uiteindelijk werd het Mechelen, omdat het de eerste voorstad van Brussel én van Antwerpen is. En als je de vastgoedprijzen bekijkt: zo'n buurt als het Eilandje in Antwerpen, met uitzicht op water, daar betaal je al gauw tot drie keer meer voor.”

Het negatieve imago van Mechelen heeft je op geen enkel moment gestoord?

YVES DESMET: “Ach, dat imago. Onder de vorige legislatuur (van burgemeester Geert Bervoets red.) heeft Mechelen geen goede pers gekregen, ondermeer door een negatieve reportage op Telefacts, gemaakt door ene Jurgen Verstrepen, dan weten we 't wel zeker? (de ex-TV-presentator is nu kandidaat voor het Vlaams Blok, red.) Op basis van de feiten heeft Mechelen die slechte pers niet verdiend. Het grootste probleem met Mechelen is dat er teveel Mechelaars in Mechelen wonen (lacht). Een Mechelaar kan ongelooflijk kankeren op zijn stad. Dat lijkt wel genetisch bepaald. Ben ik dan de enige Mechelaar die de heraanleg van de Grote Markt mooi vindt? Of zien de Mechelaars liever opnieuw de auto's op de Grote Markt parkeren? Misschien voel ik me mentaal geen Mechelaar, dat kan. Laat me alstublieft niet zeggen dat er hier geen problemen zijn. Natuurlijk is er criminaliteit in Mechelen! Maar meer dan in andere steden? In mijn wagen is hier nog nooit ingebroken. In Brussel ben ik aan mijn zevende keer toe. Ik kan in Mechelen na zes uur 's

avonds uur in mijn bloot gat over de Bruul lopen, zonder overvallen te worden, gewoon omdat er niemand rondloopt. Iedereen blijft thuis, uit angst overvallen te worden. (lacht).

Heb je de indruk dat ook de jongeren nog de typisch Mechelse karakterkwaaltjes vertonen?

YVES DESMET: “Nee. Als je de sfeer proeft in de stationsbuurt en op de Vismarkt, dan zijn de Mechelse jongeren daar wat opener in. Ze nemen ook heel wat goede initiatieven. Kijk naar de mannen van de vzw Bruistablet (een vzw die jongeren in Mechelen ondermeer leert fuiven, zingen en feesten, red.). Dat zijn toffe gasten die de ambiance erin brengen, die de stad proberen te laten leven. Dat is wat hier moet terugkomen: er moet geleefd worden. Je kunt je stad promoten door het historische te benadrukken, zowel qua gebouwen als qua figuren. Wat in het verleden dan ook uitgebreid is gebeurd: Keizer Karel, nu weer de drie Margaretha's, noem maar op. Da's leuk, maar je moet je niet alleen in Middeleeuwse gewaden hullen, alleen in de nostalgie leven en steeds maar benadrukken dat 'Mechelen de hoofdstad der Nederlanden' was. Er moet ook aandacht voor het nu zijn, voor deze generatie. Mechelen mag niet alleen herinnering zijn, het moet ook swingen en bruisen, een labo zijn voor nieuwe dingen. Theater, Maanrock en Parkpop, fuiven en feesten. Dijlefeesten, noem maar op, hoe meer hoe liever.

Kun je daar als BV enige invloed op uitoefenen? Bijvoorbeeld mensen erop wijzen dat ze via hun kiesgedrag hun stad of regio mee kunnen uitbouwen?

YVES DESMET: “Ik weet het niet. Het kiesgedrag van de mensen is vaak zo irrationeel geworden. Het minste ongenoegen is voldoende om hun stem in de een of andere richting te doen omslaan. Speelt in het stemhokje de afweging, dat je meer moet betalen voor een parkeerplaats, meer mee dan de afweging dat je stad tien keer mooier is geworden? Ik vind dat je ziende blind moet zijn om niet te zien dat Mechelen erop vooruit is gegaan. Met andere woorden: het beleid doet zijn best, en dat mag zeker voor een stuk op het conto van Bart Somers geschreven worden.

Jij bent als opiniemaker een BV geworden. Net als een aantal andere opiniemakers in de media. Vind je die BV-status voor opiniemakers een goede evolutie?

YVES DESMET: “Ik stel vast dat het gebeurt. Er is steeds meer zendtijd op TV die moet opgevuld worden. Twintig jaar geleden was er Brussel Vlaams en Brussel Frans en dat was het. Maar naar Dallas zouden vandaag geen

vijftigduizend mensen meer kijken. Men wil mensen van eigen bodem zien. Het aantal mensen dat iets te vertellen heeft, grappig is of iets te bieden heeft, is blijkbaar beperkt. Vroeg of laat ben je dan aan de beurt. Bevalt je optreden de makers van de TV-programma's, dan vragen ze je terug en rol je daar in. Is dat in mijn job (als politiek hoofdredacteur van De Morgen, red.) een voor- of een nadeel? Het ene belet het andere niet, denk ik.”

Je zou natuurlijk kunnen stellen: via mijn TV-optredens verkoopt mijn krant beter?

YVES DESMET: “Uiteraard houd ik op TV mijn opinies voor mij. Wat ik denk doet niet terzake. Ik moet in de eerste plaats (in Polspoel & Desmet, red.) zo goed mogelijk modereren. En ja, ik hoop dan dat de kijker zegt: die man stelt goede vragen, misschien doet-ie dat ook wel in zijn krant, ik ga hem eens lezen. Zonder pocherig te willen doen: de laatste tien jaar is De Morgen een succesverhaal geweest. Het is de enige krant in België die zijn oplage verdrievoudigd heeft. En ja, ik heb het vermoeden dat mijn TV-optredens daar een kleine rol in hebben gespeeld.”

Akkoord. Maar van een stevig politiek debat als 'Polspoel & Desmet' naar het sympathieke maar onbeduidende quizje 'De Slimste Mens' is toch een stap verder?

YVES DESMET: “Ik vond het een leuk spelletje, niet meer dan dat. Ik had het programma vorig seizoen gezien en plotseling vraagt men mij en ik zeg ja. Is dat ijdelheid? Er is iets in mij dat zegt: als men mij uitdaagt, dan doe ik het. Altijd die behoefte om eindelijk eens op mijn gezicht te gaan. (lacht)”

Dat is ook iets wat je in je opiniestukken in de krant doet: de lezer een beetje uitdagen of jennen door bewust controversiële standpunten in te nemen.

YVES DESMET: “Op het moment dat ik voel dat te veel mensen over iets hetzelfde denken, is mijn reflex: is dat wel zo? En dan ga ik verder zoeken: is er geen andere invalshoek aan dit verhaal? Ik neem dikwijls politiek incorrecte standpunten in, dat klopt. Hoe dat komt? Een combinatie van een slecht karakter – in die zin ben ik wel een echte Mechelaar! – , mijn opvoeding aan 't Atheneum en mijn opleiding aan de VUB in Brussel zeker? Eigenlijk ben ik zo getraind dat ik altijd en overal alles in vraag stel.”

Nog een stap verder en men noemt je zonder meer een onvervalste ijdelruit?

YVES DESMET: (snel) “En arrogant ook nog, ja. Ik heb een heel strenge kop. Voor een stuk is dat pure fysionomie. Voor mensen die me beter kennen, valt dat nogal mee, maar ik maak blijkbaar die indruk. Het feit dat ik

meningen durf poneren, lokt natuurlijk tegenmeningen uit: wie denkt die Desmet wel dat hij is? En ik geef toe, ik ben ijdel. Net zoals iedereen die in de media werkt. Waar zou je anders de pretentie vandaan halen om je naam onder een stuk te plaatsen? Dat wil toch zeggen: lees mij, want ik ben de moeite waard.”

Wat raakt je dan nog? In je eigenste krant stond ooit de strip 'Ief the Chief' die gehakt maakte van de figuur van de hoofdredacteur die je toen was?

YVES DESMET: “Dat was een genadeloze, grappige satire die me aan het lachen bracht. Hoe ijdel ik ook ben, ik kan ook mezelf goed relativeren. In een job als de mijne is een stevig olifantenvel een pluspunt.”

En waar zijn dan de gaten in die dikke huid?

YVES DESMET: “Als men durft te beweren dat ik in opdracht van iemand schrijf, van mijn baas Christian Van Thillo, van politici, of van wie dan ook. Wel, dat raakt mij. Ik heb me nooit ofte nimmer door iemand iets laten dicteren. Dat is de kern van mijn beroepsfierheid. Onlangs nog kreeg ik kritiek vanuit de VRT-top naar aanleiding van een kritisch stuk over de VRT. Welnu, toen ik de man in kwestie op een receptie

tegenkwam, heb ik gezegd: nog één keer zoiets over mij zeggen en je krijgt een pint in je gezicht. Die man heeft zich verontschuldigd en daarmee was de kous voor mij af.”

Je was een tijd lang algemeen hoofdredacteur van De Morgen, nu ben je daar politiek hoofdredacteur, maar eigenlijk zien we je steeds meer op TV. Wat als je moet kiezen tussen die twee media?

YVES DESMET: “Dan ga ik voor de krant. Dat blijft mijn eerste liefde, omdat het gedrukte woord iets minder vluchtig is dan de televisie. In één essay kan ik bij wijze van spreken tien TV-programma's kwijt. Hoe je het ook draait of keert, televisie blijft het medium van de oneliners.”

En wanneer hou je ermee op en lokt het huisje in de Provence of in Toscane?

YVES DESMET: “Voorlopig ga ik ermee door. Zolang ik niet cynisch word, want dan moet je ermee ophouden. Ik kan me nog op een positieve manier opwinden en kwaad worden. En wees maar zeker dat de honderd kritische journalisten die me dagelijks omringen, me meteen zouden duidelijk maken wanneer mijn tijd is

gekomen om met de stiel te stoppen.”

Een mooie afsluiter zou een politieke fin-de-carrière zijn?

YVES DESMET: “Zeg nooit 'nooit', natuurlijk, maar dat zie ik me niet doen, ook al ben ik inmiddels door vier partijen gevraagd. Steve Stevaert heeft ooit gezegd dat hij na zijn actieve politieke loopbaan ergens iets in de marketing wil doen. Welnu, dat is misschien een idee. Ik stap naar de Wereldwinkels en stel voor om er goed commercieel gerunde Bodyshops van te maken. Ja, dat zie ik me dan samen met Stevaert nog wel doen. En na de uren samen gezellig koken voor de vrienden.”

We kunnen je dus echt geen pensioen in de Provence aanbieden?

YVES DESMET: “Ik kom er graag, maar tijdens de eerste winter zou ik al de geur van het asfalt, het geraas van de stad en de uitlaatgassen van Mechelen missen. Dat is voor mij allemaal veel intenser dan de geur van Provençaalse dennenbossen. Nee, bedankt.”

Insgelijks.

